

BEZWERING

Kelley Armstrong

Bezwering

Vertaald door Sandra van de Ven

full moon

Eerste druk, april 2010
Tweede druk, juli 2010
Derde druk, november 2010
Vierde druk, juni 2011

© 2008 KLA Fricke Inc.

Oorspronkelijke titel *The Summoning*
Oorspronkelijk uitgegeven bij HarperCollins
Published by arrangement with the Marsh Agency
Nederlandse vertaling © 2010 Sandra van de Ven
en Moon, Amsterdam
Omslagbeeld © Carrie Schechter
Omslagontwerp Wil Immink Design
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

NUR 334/285

ISBN 978 90 495 0103 7

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Mix
Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

Twaalf jaar eerder...

Mama was vergeten de oppas te waarschuwen voor de kelder.

Chloe stond wankel op de bovenste tree en stak haar mollige handjes omhoog om de beide balustrades vast te grijpen; haar armen beefden zo hevig dat ze zich nauwelijks kon vasthouden. Haar benen beefden ook, de Scooby Doo-koppen op haar sloffen wiebelden ervan. Zelfs haar ademhaling beefde, en ze hijgde alsof ze had hardgelopen.

‘Chloe?’ Emily’s gedempte stem rees op uit de donkere kelder. ‘Je moeder zei dat de cola in de koelcel stond, maar ik kan hem niet vinden. Wil je me even helpen zoeken?’

Mama zei dat ze Emily had verteld over de kelder. Chloe was er zeker van. Ze sloot haar ogen en dacht ingespannen na. Vlak voordat papa en mama naar het feestje waren gegaan, zat ze in de tv-kamer te spelen. Mama riep haar, en Chloe holde naar de hal bij de voordeur, waar mama haar optilde voor een knuffel; ze moest lachen toen Chloe’s pop in haar oog prikte.

‘Ik zie dat je met prinses... ik bedoel, piraat Jasmine aan het spelen bent. Heeft ze die arme Aladdin al gered van de boze geest?’

Chloe schudde haar hoofd, en fluisterde toen: ‘Heb je Emily verteld over de kelder?’

‘Jazeker. Geen kelders voor mejuffrouw Chloe. Die deur blijft dicht.’ Toen papa de hoek om kwam, zei mama: ‘We moeten het echt eens hebben over een verhuizing, Steve.’

‘Je hoeft het maar te zeggen, dan staat dat bord zo in de tuin.’ Papa woude door Chloe’s haar. ‘Lief zijn voor Emily, meisje.’

En toen waren ze weg.

‘Chloe, ik weet dat je me kunt horen,’ schreeuwde Emily.

Chloe trok moeizaam haar vingers los van de balustrades en stopte ze in haar oren.

‘Chloe!’

‘Ik k-kan niet naar de kelder,’ riep Chloe. ‘D-dat mag ik niet.’

‘Nou, ik ben nu de baas en ik zeg dat het mag. Je bent een grote meid.’

Chloe dwong haar voet één tree naar beneden. Haar keel deed pijn en alles zag er wazig uit, alsof ze elk moment kon gaan huilen.

‘Chloe Saunders, je hebt precies vijf tellen, anders sleur ik je naar beneden en doe ik de deur op slot.’

Chloe rende zo snel de trap af dat ze over haar eigen voeten struikelde en holderdebolder op het overloopje terecht kwam. Ze bleef liggen, met een kloppende enkel en tranen die in haar ogen brandden, turend naar de kelder met al zijn gekraak en zijn luchtjes en zijn schaduwen. En met mevrouw Hobb.

Er waren anderen geweest, voor mevrouw Hobb haar zo bang had gemaakt dat ze hier niet meer durfde te komen. De oude mevrouw Miller, bijvoorbeeld, die vaak verstoppertje met Chloe speelde en haar Mary noemde. En meneer Drake, die rare vragen stelde, zoals of er al iemand op de maan woonde, en meestal wist Chloe het antwoord niet, maar hij glimlachte toch en noemde haar een braaf meisje.

Vroeger vond ze het leuk om naar beneden te gaan en met de mensen te praten. Het enige wat ze hoefde te doen, was niet achter de verwarmingsketel kijken, waar een man aan het plafond hing, met een gezicht dat helemaal paars en gezwollen was. Hij zei nooit iets, maar als Chloe hem zag kreeg ze altijd pijn in haar buik.

‘Chloe?’ klonk Emily’s gedempte stem. ‘Kom je nog?’

Mama zou zeggen: ‘Denk aan de leuke dingen, niet aan de vervelende.’ Dus toen Chloe de laatste drie treden afliep, dacht ze aan mevrouw Miller en meneer Drake, en helemaal niet aan mevrouw Hobb... of in elk geval niet zoveel.

Onder aan de trap tuurde ze in het bijna-donker. Alleen de nacht-

lampjes waren aan, de lampjes die mama overal had opgehangen toen Chloe zei dat ze niet meer naar beneden wilde en mama dacht dat ze bang was voor het donker, en dat was ook wel zo, een beetje, maar alleen omdat mevrouw Hobb haar stiekem kon besluipen als het donker was.

Maar de deur van de koelcel kon ze wel zien, dus hield ze haar blik daarop gericht en liep er zo snel mogelijk naartoe. Toen er iets bevoog, vergat ze dat ze niet moest kijken, maar het was de hangende man maar, en het enige wat ze kon zien was zijn hand die achter de verwarmingsketel vandaan piepte terwijl hij heen en weer slingerde.

Ze rende naar de koelceldeur en rukte hem open. Binnen was het pikdonker.

‘Chloe?’ riep Emily vanuit het donker.

Chloe balde haar vuisten. Dat was wel heel gemeen van Emily. Dat ze zich verstopte...

Boven haar klonken voetstappen. Mama? Was ze nu al thuis?

‘Kom nou, Chloe. Je bent toch niet bang in het donker?’ Emily lachte. ‘Kennelijk ben je toch nog een baby.’

Chloe trok een boos gezicht. Emily wist niet waar ze het over had. Gewoon een stom, gemeen meisje. Chloe zou de cola voor haar pakken en dan naar boven rennen en het tegen mama zeggen, en dan zou Emily nooit meer op haar mogen passen.

Ze leunde de piepkleine ruimte in terwijl ze zich probeerde te herinneren waar mama de cola bewaarde. Daar stond het toch, op de plank? Ze stoof erop af en ging op haar tenen staan. Haar vingers slokten zich om een koel blikje.

‘Chloe? Chloe?’ Dat was Emily’s stem, maar ver weg, schrill. Voetstappen roffelden over de vloer boven haar hoofd. ‘Chloe, waar ben je?’

Chloe liet het blikje vallen. Met een klap viel het op het beton, waarna het tegen haar voet rolde, sissend en spetterend. Rondom haar sloffen vormde zich een plasje cola.

‘Chloe, Chloe, waar ben je?’ papegaaide een stem achter haar, een stem die leek op die van Emily, maar niet helemaal.

Langzaam draaide Chloe zich om.

In de deuropening stond een oude vrouw in een roze peignoir; haar ogen en tanden glinsterden in het donker. Mevrouw Hobb. Chloe wilde haar ogen dichtknijpen, maar dat durfde ze niet, want dat maakte haar alleen maar bozer, dan werd het alleen maar erger.

De huid van mevrouw Hobb rimpelde en wriemelde. Toen werd hij zwart en glanzend, knetterend als een twijgje in een kampvuur. Grote stukken vielen eraf, op de grond. Haar haar knisperde en verschroeide. En toen was er niets over, behalve een schedel met hier en daar een restje zwartgeblakerd vlees. De kaken vielen open, de tanden glinsterden nog steeds.

‘Welkom terug, Chloe.’

1

Ik zat stijf rechtop in bed, met mijn ene hand om mijn hanger geklemd en de andere verstrikt in mijn lakens. Wanhopig probeerde ik flarden terug te halen van de droom die me al ontglipte. Iets over een kelder... een klein meisje... ik? Ik kon me niet herinneren dat we ooit een kelder hadden gehad – we hadden altijd in een appartement gewoond.

Een klein meisje in een kelder, iets griezeligs... Waren kelders niet altijd griezelig? Ik moest al huiveren als ik eraan dacht, aan zo'n donkere, vochtige, lege ruimte. Maar deze was niet leeg. Er was een... Ik kon het me niet herinneren. Een man achter een verwarmingsketel...?

Een luide dreun op de deur van mijn slaapkamer maakte me aan het schrikken.

'Chloe!' krijste Annette. 'Waarom is je wekker niet afgegaan? Ik ben de huishoudster, niet je kindermisje. Als je weer te laat komt, bel ik je vader.'

Qua dreigementen was dit niet iets waar ik van wakker kon liggen. Zelfs als Annette erin slaagde mijn vader in Berlijn te pakken te krijgen, zou hij hooguit doen alsof hij luisterde, met zijn blik gericht op zijn BlackBerry en zijn aandacht bij iets veel belangrijkers, de weersvoorspelling bijvoorbeeld. Dan zou hij iets vaags prevelen als: 'Ja, ik regel het zodra ik terug ben,' maar zodra hij ophing, zou hij me alweer vergeten zijn.

Ik zette de radio aan, draaide het geluid lekker hard en kroop uit bed.

Een halfuur later stond ik me in mijn badkamer klaar te maken om naar school te gaan.

Ik zette mijn haar aan de zijkant vast met clipjes, wierp een blik in de spiegel en huiverde. Zo zag ik eruit alsof ik een jaar of twaalf was... en daar hoefde ik toch al niet mijn best voor te doen. Ik was pas vijftien geworden, maar in restaurants gaven de obers me nog steeds het kindermenu. Dat kon ik hen niet eens kwalijk nemen. Ik was een meter vijftig en had nul komma nul rondingen; je kon er hooguit iets van zien als ik een strakke spijkerbroek en een nog strakker topje droeg.

Tante Lauren had me met de hand op het hart beloofd dat ik nog wel ging groeien – in de lengte én in de breedte – wanneer ik eindelijk ongesteld werd. Maar inmiddels was het in mijn beleving ‘als’, niet ‘wanneer’. De meesten van mijn vriendinnen waren op hun twaalfde, of zelfs al op hun elfde voor het eerst ongesteld geworden. Ik probeerde er niet te veel over na te denken, maar natuurlijk hield het me wel bezig. Ik was bang dat er iets mis was met me, voelde me een freak wanneer mijn vriendinnen over hun menstruatie praatten en bad dat ze er niet achter zouden komen dat het bij mij nog niet zo ver was. Tante Lauren zei dat ik niets mankeerde, en ze was arts, dus zij zou het wel weten. Maar toch zat het me dwars. En niet zo’n beetje.

‘Chloe!’ De deur beefde onder Annettes vlezige vuist.

‘Ik zit op de wc!’ riep ik. ‘Mag ik misschien een beetje privacy, ja?’

Ik probeerde het met één klem op mijn achterhoofd en alleen wat haar van de zijkant. Niet slecht. Toen ik mijn hoofd draaide om het van opzij te bekijken, gleed de klem uit mijn dunne, slappe babyhaar.

Ik had het nooit moeten laten knippen. Maar mijn lange, rechte kleinemeisjeshaar kwam me de keel uit. Ik had gekozen voor een laagjeskapsel op schouderlengte. Het model stond het fantastisch. Mij? Niet zo.

Vanuit mijn ooghoeken keek ik naar de ongeopende tube haarverf. Kari zwoer dat rode strepen perfect zouden zijn voor mijn rossige haar. Zelf was ik bang dat ik eruit zou zien als een gestreepte zuurstok. Aan de andere kant zou ik dan misschien ouder lijken...

‘Ik pak nú de telefoon, Chloe,’ schreeuwde Annette.

Ik greep de tube verf, stopte hem in mijn rugzak en gooide de deur open.

Ik nam de trap zoals altijd. Het gebouw mocht dan veranderen, maar mijn gewoonten niet. Op de dag dat ik voor het eerst naar de kleuterschool ging, pakte mijn moeder boven aan de trap mijn hand vast; mijn Sailor Moon-rugzak hing aan haar andere arm.

‘Daar gaan we, Chloe,’ zei ze. ‘Een, twee, drie...’

En weg waren we. We renden de trap af en bleven onderaan higgend en giechelend staan, terwijl de grond wiebelde en schoof onder onze onvaste voeten; al mijn angst voor de eerste schooldag was verdwenen.

Tijdens die jaren op de kleuterschool en tot halverwege de eerste klas renden we elke ochtend samen de trap af, en toen... tja, toen was er niemand meer om samen mee de trap af te rennen.

Onder aan de trap bleef ik staan en raakte even de ketting onder mijn shirt aan, waarna ik de herinneringen van me afzette, mijn rugzak om mijn schouders hees en het trappenhuis uit liep.

Na de dood van mijn moeder waren we van de ene woning in Buffalo naar de andere verhuisd. Mijn vader handelde in luxe-appartementen: hij kocht ze op wanneer de bouw in het laatste stadium verkeerde en verkocht ze door zodra ze af waren. Aangezien hij vaak op zakenreis was, vond hij het niet zo belangrijk om zich ergens te vestigen. Hij niet.

Die ochtend bleek het rennen van de trap niet zo'n goed idee te zijn geweest. Mijn maag was toch al een beetje van streek vanwege mijn proefwerk Spaans. Het laatste proefwerk had ik verknald – ik was een weekendje bij Beth gaan logeren terwijl ik eigenlijk had moeten leren – en ik had er maar net een voldoende voor gehaald. Spaans was al niet mijn beste vak, maar als ik mijn cijfer niet omhoog kreeg naar een zes, was het niet ondenkbaar dat het mijn vader zou opvallen, en misschien zou hij zich dan wel afvragen of de school voor de kunsten wel zo'n goede keus was geweest.

Milos zat in zijn taxi aan de kant van de weg op me te wachten. Hij

was nu al twee jaar mijn chauffeur, vanuit twee verschillende woonadressen en naar drie verschillende scholen. Toen ik instapte, klapte hij aan mijn kant de zonneklep naar beneden. De ochtendzon scheen nog steeds in mijn ogen, maar daar zei ik niets over.

Mijn maag kwam een beetje tot rust toen ik met mijn vingertoppen over de vertrouwde scheur in de armleuning streek en de chemische dennenlucht inademde van de luchtverfrisser die boven de ventilator heen en weer draaide.

‘Ik heb gisteren een film gezien,’ zei hij terwijl hij met de taxi drie banen naar rechts opschoof. ‘Jij zou hem leuk hebben gevonden.’

‘Een thriller?’

‘Nee.’ Hij fronste en bewoog zijn lippen alsof hij de woorden aan het uitproberen was. ‘Een actiefilm. Je weet wel, veel geweren, veel ontploffingen. Iedereen schiet elkaar op een hoop.’

Ik vond het vreselijk om Milos te verbeteren, maar hij stond erop. ‘Iedereen schiet elkaar overhoop, bedoel je.’

Hij trok een donkere wenkbrauw op. ‘Als je heel veel mensen tegelijk neerschiet, hoe komen ze dan terecht? Op een hoop of overhoop?’

Ik moest lachen, en we praatten nog even over films. Mijn favoriete onderwerp.

Toen Milos moest reageren op een oproep van de centrale, keek ik door het zijraampje naar buiten. En jongetje met lang haar schoot achter een groep zakenmannen vandaan. Hij had een ouderwetse lunchtrommel in zijn handen met een superheld erop. Ik probeerde me zo verwoed te herinneren welke superheld het was dat ik niet eens zag waar het jongetje naartoe rende, tot hij van de stoep sprong, tussen ons en de auto voor ons.

‘Milos!’ gilte ik. ‘Pas...’

Het laatste woord werd ruw afgesneden doordat ik opeens in de veiligheidsriem hing. De bestuurder achter ons en degene achter hem claxonnerden luid, een kettingreactie van protest.

‘Wat nou?’ vroeg Milos. ‘Chloe, wat is er?’

Ik keek over de motorkap van de auto en zag... niets. Alleen een le-

ge rijbaan en het verkeer dat voor ons uitweek, met bestuurders die in het voorbijgaan hun middelvinger opstaken naar Milos.

‘D-d-d..’ Ik balde mijn vuisten, alsof ik zo het woord eruit zou kunnen persen. Als je vastloopt, kies dan een andere route, zei mijn logopedist altijd. ‘Ik dacht dat ik iem-iem-iem..’

Langzaam praten. Eerst nadenken over wat je wilt zeggen.

‘Het spijt me. Ik dacht dat ik iemand voor de auto zag springen.’

Rustig trok Milos weer op. ‘Dat gebeurt mij ook wel eens, vooral als ik mijn hoofd draai. Dan denk ik dat ik iemand zie, maar dan is er niemand.’

Ik knikte. Nu had ik weer buikpijn.

2

Een droom die ik me niet kon herinneren én een jongetje dat ik niet kon hebben gezien; ik vond het griezelig. Totdat ik in elk geval een van die kwesties uit mijn gedachten kon bannen, was het uitgesloten dat ik me op mijn proefwerk Spaans zou kunnen concentreren. Daarom belde ik tante Lauren. Toen ik de voicemail kreeg, zei ik dat ik tijdens de lunchpauze zou terugbellen. Ik was al op weg naar het kluisje van mijn vriendin Kari toen ze me terugbelde.

‘Heb ik ooit in een huis met een kelder gewoond?’ vroeg ik.

‘Jij ook goedemorgen.’

‘Sorry. Ik heb raar gedroomd en het zit me dwars.’ Ik vertelde haar het kleine beetje dat ik me kon herinneren.

‘O, dat moet het oude huis in Allentown zijn geweest. Toen was je nog maar klein. Het verbaast me niet dat je er niets meer van weet.’

‘Dank je. Het...’

‘Zat je dwars, dat zei je al. Dat moet nogal een nachtmerrie zijn geweest.’

‘Iets over een monster in de kelder. Heel cliché. Ik schaam me diep.’

‘Monster? Wat voor...’

Ze werd onderbroken door de omroepinstallatie aan haar kant van de lijn, een blikerige stem die zei: ‘Dokter Fellows, wilt u zich melden bij balie 3B.’

‘Dat is voor jou,’ zei ik.

‘Het kan wel even wachten. Gaat het wel, Chloe? Je klinkt niet helemaal jofel.’

‘Ja, het gaat, alleen... mijn fantasie slaat telkens op hol vandaag.’

Vanochtend heb ik Milos de stuipen op het lijf gejaagd omdat ik dacht dat er een jongetje voor de taxi langs rende.'

'Hè?'

'Er was helemaal geen jongetje. Nou ja, alleen in mijn verbeelding.' Ik zag Kari bij haar kluisje staan en zwaaide. 'De bel gaat zo, dus...'

'Ik kom je na school ophalen. High tea in het Crowne-hotel. Dan praten we verder.'

De verbinding werd verbroken voordat ik kon tegenstribbelen. Ik schudde mijn hoofd en rende achter Kari aan.

School. Daar valt niet veel over te vertellen. Iedereen denkt dat het er op een school voor de kunsten heel anders aan toe gaat dan op andere scholen, met al die creatieve energie die er suddert; dat de klassen vol zitten met blije kinderen, en dat zelfs de goths zo gelukkig zijn als hun gekwelde ziel toelaat. Ze gaan ervan uit dat er op een school voor de kunsten veel minder sprake is van groepsdwang en pesterijen. De meeste kinderen die daar op zitten worden op andere scholen immers gepest.

Het is wel zo dat het op A.R. Gurney High minder erg is, maar wanneer je een heel stel jongeren bij elkaar zet, maakt het niet uit hoeveel ze op het oog gemeen hebben; dan worden er grenzen getrokken. Kliekjes gevormd. In plaats van sporters en nerds en pispaaltjes krijg je kunstenaars en musici en acteurs.

Als leerling van de afdeling theaterkunst werd ik op één hoop goegooid met de acteurs, onder wie talent minder waard lijkt te zijn dan uiterlijk, houding en een vlotte babbel. Niemand keurde mij een tweede blik waardig, en ook op de andere twee punten scoorde ik een dikke vette nul. Op de populariteitsschaal scoorde ik een zeer gemiddelde vijf. Zo'n meisje dat eigenlijk niemand opvalt.

Maar ik had er altijd van gedroomd om naar een school voor de kunsten te gaan, en het was inderdaad zo cool als ik me had voorgesteld. Het mooiste was nog dat mijn vader had beloofd dat ik tot en met mijn eindexamen mocht blijven, hoe vaak we ook verhuisden. Dat betekende dat ik voor het eerst in mijn leven niet 'dat nieuwe

meisje' was. Ik was in het eerste jaar op A.R. Gurney begonnen, net als alle anderen. Als een gewone tiener. Eindelijk.

Die dag voelde ik me echter niet gewoon. De hele ochtend moest ik denken aan dat jongetje op straat. Er waren meer dan genoeg logische verklaringen. Ik had naar zijn broodtrommeltje zitten staren, waardoor ik verkeerd had ingeschat welke kant hij uit rende. Hij was in de auto gesprongen die aan de kant van de weg stond te wachten. Of hij was op het laatste moment van richting veranderd en tussen de mensen verdwenen.

Dat klonk volkomen logisch. Waarom zat het me dan nog steeds dwars?

'O, toe zeg,' zei Miranda terwijl ik tijdens de lunchpauze in mijn kluisje stond te rommelen. 'Daar staat hij. Vraag hem of hij naar het bal gaat. Zo moeilijk is dat toch niet?'

'Laat haar met rust,' zei Beth. Ze reikte over mijn schouder heen, pakte mijn felgele lunchzakje van de bovenste plank en liet het voor mijn neus heen en weer bungelen. 'Ik snap niet hoe je dit over het hoofd kunt zien, Chloe. Het ding geeft zowat licht.'

'Ze heeft een trapje nodig om zo hoog te kunnen kijken,' zei Kari.

Ik stootte met mijn heup tegen haar aan, en ze huppelde lachend buiten mijn bereik.

Beth sloeg haar ogen ten hemel. 'Kom op, meiden, anders hebben we straks geen tafeltje.'

Toen we ter hoogte van Brents kluisje waren, gaf Miranda me een elleboogstoot. 'Vraag het dan, Chloe.'

Dat zei ze op luide fluisterton. Brent wierp me een vluchtige blik toe... en wendde zich toen snel af. Mijn gezicht voelde verhit aan en ik klemde mijn lunchzakje tegen mijn borst.

Kari's lange, donkere haar streek langs mijn schouder. 'Hij is een eikel,' fluisterde ze. 'Negeer hem toch.'

'Nee, hij is geen eikel. Hij vindt me alleen niet leuk. Niks aan te doen.'

'Wacht maar,' zei Miranda. 'Ik vraag het wel voor je.'

‘Nee!’ Ik greep haar bij haar arm. ‘T-toe.’

Vol afkeer vertrok ze haar ronde gezicht. ‘Jemig, wat ben jij soms kinderachtig. Je bent vijftien, Chloe. Je moet eens wat doortastender worden.’

‘Moet zij soms ook een jongen blijven opbellen tot zijn moeder zegt dat je hem met rust moet laten?’ vroeg Kari.

Miranda haalde slechts haar schouders op. ‘Dat was Robs moeder. Zelf heeft hij het nooit gezegd.’

‘O, is dat zo? Ach, als jij dat graag wilt geloven...’

Nu was het hek van de dam. Normaal gesproken zou ik ertussen zijn gesprongen om hen tegen te houden, maar ik was nog steeds een beetje boos omdat Miranda me in Brents bijzijn voor schut had gezet.

Vroeger praatten Kari, Beth en ik wel over jongens, maar hielden we ons er niet echt mee bezig. Miranda wel; ze had al meer vriendjes gehad dan ze kon opnoemen. Dus toen ze bij ons groepje kwam, werd het opeens heel belangrijk om een jongen te hebben die we leuk vonden. Ik maakte me al zo’n zorgen dat ik onvolwassen was, en het maakte de zaak er niet beter op dat ze in lachen uitbarstte toen ik toegaf dat ik nog nooit een afspraakje had gehad. Dus bedacht ik ter plekke een verliefdheid. Op Brent.

Ik dacht: ik noem gewoon een jongen die ik wel leuk vind en dan is het goed. Mooi niet dus. Miranda had me verraden – ze had hem verteld dat ik hem leuk vond. Ik was ontzet. Nou ja, voornamelijk. Ergens had ik een klein beetje gehoopt dat hij zou zeggen: ‘Cool. Ik vind Chloe ook heel leuk.’ Mooi niet dus. Voor die tijd praatten we tijdens Spaans nog wel eens met elkaar. Tegenwoordig ging hij twee rijen bij me vandaan zitten, alsof ik opeens een uur in de wind stonk.

We waren net bij de kantine toen iemand me riep. Ik keek om en zag dat Nate Bozian op me af kwam draven; zijn rode haar was als een baken in de overvolle gang. Hij botste tegen een laatstejaars op, grijnsde verontschuldiging en draafde verder.

‘Hoi,’ zei ik toen hij vlakbij was.

‘Jij ook hoi. Je bent toch niet vergeten dat Petrie de filmclub de-

ze week naar de lunchpauze heeft verschoven? We gaan het hebben over avant-garde. En ik weet hoe dol je daarop bent.'

Ik deed alsof ik moest kokhalzen.

'Dan zal ik zeggen dat je niet kunt komen. En ik zal Petrie meteen vertellen dat je geen interesse meer hebt in het regisseren van die korte film.'

'Wordt dat vandaag besloten?'

Nate liep achteruit weg. 'Misschien. Misschien niet. Maar ik zeg wel tegen Petrie...'

'Ik moet weg,' zei ik tegen mijn vriendinnen, en ik rende achter hem aan.

De bijeenkomst van de filmclub begon zoals altijd achter het toneel, waar we de zakelijke dingen afhandelden en onze lunch aten. In het auditorium was eten niet toegestaan.

We bespraken de korte film, en ik stond zowaar als kandidaat-regisseur op de shortlist – ik was de enige eerstejaars die door de voorrondes was gekomen. Naderhand, terwijl de anderen scènes bekeken uit avant-gardistische films, dacht ik na over mijn auditiefilm. Ik glipte voor het einde weg en liep terug naar mijn kluisje.

Mijn brein bleef gonzen, tot ik ongeveer halverwege was. Toen liet mijn maag weer van zich spreken, wat me eraan deed denken dat ik in mijn blijdschap over mijn plaats op de shortlist was vergeten iets te eten.

Ik had mijn lunchzakje achter het toneel laten staan. Ik keek op mijn horloge. Nog tien minuten tot de volgende les. Dat redde ik wel.

De filmclub was klaar. Degene die als laatste het auditorium had verlaten, had het licht uitgedaan, en ik had geen flauw idee hoe ik het weer aan moest krijgen, voornamelijk omdat ik de schakelaar pas zou kunnen vinden als ik hem kon zien. Schakelaars die oplichtten in het donker. Daarmee zou ik mijn eerste film financieren. Natuurlijk moest ik dan wel iemand inschakelen om ze daadwerkelijk te maken. Zoals de meeste regisseurs was ik meer iemand van de ideeën.

Voorzichtig zocht ik me een weg door de gangpaden, waarbij ik tot twee keer toe mijn knie stootte. Eindelijk raakten mijn ogen gewend aan de schemerige noodverlichting en vond ik de trap die naar de achterkant van het podium leidde. Toen werd het moeilijker.

Het gebied achter het podium was opgedeeld in kleinere stukken, die met gordijnen van elkaar waren gescheiden en als opslagruimte of geïmproviseerde kleedkamer werden gebruikt. Er waren wel lampen, maar die waren altijd door anderen aangedaan. Nadat ik de dichtstbijzijnde muur had betast zonder een schakelaar te vinden, gaf ik het op. In de zachte gloed van nog meer noodverlichting kon ik contouren onderscheiden. Goed genoeg.

Toch was het behoorlijk donker. Ik ben bang in het donker. Als kind heb ik een paar nare ervaringen gehad waarbij fantasievriendjes zich op donkere plaatsen schuilhielden en me aan het schrikken maakten. Ik weet dat dat raar klinkt. Andere kinderen verzinnen speelkameraadjes, ik verzon boemannen.

De geur van schmink vertelde me dat ik me in de kleedruimte bevond, maar die geur, vermengd met de onmiskenbare stank van mottenballen en oude kostuums, stelde me deze keer niet gerust.

Nog drie passen, en ik slaakte een hoge kreet toen er opeens stof om me heen golfde. Ik was tegen een gordijn aan gelopen. Fijn. Hoe hard had ik eigenlijk gegild? Ik hoopte vurig dat de muren geluid-dicht waren.

Ik streek met mijn hand over het ruwe polyester tot ik de opening had gevonden, en duwde de gordijnen uit elkaar. Voor me zag ik de tafel waaraan we hadden geluncht. Er lag iets geels op. Mijn lunchzakje?

De geïmproviseerde ruimte leek zich eindeloos uit te strekken tot in een gapende duisternis. Dat kwam door het perspectief: de twee met gordijnen afgebakende zijanten liepen schuin naar elkaar toe, waardoor de gang smaller werd. Interessante illusie, zeker voor een thriller. Dat moest ik onthouden.

Door de gang als een filmset te beschouwen kwam ik weer een beetje tot rust. Ik stelde me voor hoe het shot eruit zou zien, hoe mijn

verende pas het beeld iets schokkerigs zou geven en de scène realistischer zou doen lijken, omdat de kijker als het ware meekeek met de hoofdrolspeelster, het domme meisje dat op het vreemde geluid afliep.

Er klonk een bons. Ik schrok, mijn schoenen piepten en van dat geluid schrok ik nog erger. Ik wreef over het kippenvel op mijn armen en probeerde te lachen. Oké, inderdaad, ik had net iets gezegd over een vreemd geluid. Kom maar op met die geluidseffecten.

Weer een geluid. Geritsel. Dus nu zaten er ook nog ratten in onze griezelige gang. Wat een cliché. Tijd om mijn op hol geslagen fantasie te beteugelen en me te concentreren. De scène te regisseren.

Onze hoofdrolspeelster ziet iets aan het eind van de gang. Een schaduwgestalte...

Toe, zeg. Over goedkoop effectbejag gesproken. Bedenk eens iets origineels... iets mysterieus...

Take twee.

Wat ziet ze daar? Het lunchzakje van een kind, felgeel en nieuw; het lijkt niet thuis te horen in dit oude, vervallen huis.

Laten draaien die camera. Niet afgeleid raken...

Een snik galmde door de stille ruimtes, stokte en ging over in gesnotter.

Gehuil. Precies. In mijn film. Het personage ziet een lunchzakje en hoort vervolgens griezelig gesnik. Aan het eind van de gang bewoog iets. Een donkere gestalte...

Zo snel als ik kon rende ik op mijn lunchzakje af. Ik griste het van tafel en ging ervandoor.